

Fa quatre anys que Max Renther ostenta el càrrec d'investigador principal al RGK-7, una divisió de l'Institut Europeu de Física Teòrica amb seu a Ginebra. Fa quatre anys que, en virtut dels privilegis associats al seu càrrec, Max Renther té accés lliure a totes les dependències de l'ala oest de l'edifici C3, situat al complex Niels Bohr de Recerca en Partícules Elementals. És un edifici funcional, esvelt, de factura moderna i agradable, en forma de prisma hexagonal i amb una façana completament tessel·lada per grans lluernes semitransparents gràcies a les quals una generosa il·luminació natural inunda els passadissos, les sales de reunions, les sales de conferències i les sales de cafè.

Renther i els membres del seu equip treballen en l'estudi dels experiments Einstein-Podolski-Rosen, l'entrellaçament quàntic i la violació de la segona desigualtat de Bell. Els components del grup tenen accés lliure —controlat per identificació biomètrica— a les instal·lacions dels nivells 7 i 8 de l'ala oest. Les úniques excepcions són el laboratori i el petit magatzem annexos al despatx de Renther, dos espais que el protocol de seguretat destina exclusivament a “ús personal de l'investigador en cap” i als quals Renther, i només Renther, ha pogut accedir durant els darrers quatre anys. Aquest és justament el temps durant el qual Max Renther ha estat desenvolupant en secret una nova teoria del doblegament de singularitats espai-temps. I el laboratori i el magatzem que flanquegen el seu despatx són les dues estances d'accés restringit on, al llarg de moltes nits i unes quantes matinades d'aquests darrers quatre anys, Max Renther ha enllestit secretament la construcció d'una càpsula de vòrtexs espai-temporals.

Quan es dona per acabada la jornada laboral al RGK-7, els llums dels laboratoris i dels despatxos es van apagant, els terminals commuten a mode stand-by i els aparells sense funcionament autònom es desactiven, i tot plegat provoca l'extinció progressiva del brunzit electrònic que omple els espais de treball diürn dels nivells 7 i 8. En aquestes hores que precedeixen el capvespre i que invoquen el silenci i la calma, sovint es pot veure Max Renther assegut a la sala del cafè, al caire d'un dels finestrals orientats a ponent, mirant cap a l'exterior i contemplant la posta de sol amb circumspècció, mentre subjecta amb totes dues mans una beguda calenta que assaboreix lentament, en petits xarrups, entre pensament i pensament. Els membres de l'equip van desfilant i alguns se n'acomiazen: “Encara et quedes una estona, Max?”, “Sí, vull veure els resultats de la simulació al servidor, si no és massa tard t'envio un missatge al correu personal quan s'hagi acabat”, “Fantàstic, Max, però no t'ho prenguis tan a la valenta, home”, “No, si segur que no tardarà gaire, vinga, fins demà”, “Fins demà, Max”. Els seus col·legues atribueixen aquesta actitud a la responsabilitat que requereix el càrrec i a l'excés de zel professional que Renther ha

demostrat sempre, des del primer dia. Però, en realitat, Max ha desenvolupat la capacitat de mantenir aquests petits diàlegs de comiat utilitzant fórmules rituals i respostes automàtiques, gairebé sense adonar-se del que està dient, profundament concentrat en el problema dels viatges a través del temps. Max xarrupa el seu cafè del capvespre esperant que tothom hagi marxat i preguntant-se d'on prové l'asimetria temporal que governa el nostre univers. "Si les teories de Dufresne no estan equivocades i el fet que l'univers tingui un nombre finit de dimensions implica que el futur està prefixat o decidit o digueu-li com vulgueu, aleshores la màquina del temps no podria fer viatjar cap objecte al passat, perquè la presència física de l'objecte en qüestió alteraria les relacions de causa i efecte..." (aquest és el tipus de pensament que s'apodera de la ment de Renther mentre xarrupa el cafè del capvespre), "... no acabo d'entendre què és el que viatja al passat si no és permesa la teleportació de matèria ni d'energia..., què va passar ahir amb el ratolí número 7 durant els tres minuts en què va estar desmaterialitzat? Segur que hi ha algun error en els raonaments de Dufresne..."

La màquina del temps va funcionar sense problemes aparents ahir a la nit, quan Renther va aconseguir, per primera vegada després de quatre anys de models erronis i prototipus fallits, transportar un ésser viu al passat durant tres minuts. Va introduir a la càpsula de vòrtexs un dels ratolins procedents del laboratori de clonació experimental i el va enviar a les 02.30 de la nit del 13 de març de l'any 1980, al lloc de coordenades geogràfiques 33º N 113º W, corresponents a un punt del desert d'Arizona triat a l'atzar. L'animal es va desmaterialitzar per complet i al cap de tres minuts va reaparèixer al plat de la càpsula, potser una mica excitat però aparentment sa i estalvi.

Max s'acaba el cafè i llença el got a la paperera. Surt al passadís, recorre completament el perímetre hexagonal, inspecciona amb calma despatxos i laboratoris i comprova que tothom ha marxat. Una densa penombra embolcalla les parets del passadís central. Els llumets d'emergència, a intervals regulars, il·luminen amb feblesa el sòcol superior. A través dels finestrals de la sala de reunions, una enorme lluna en quart creixent projecta la seva claror al damunt d'una pissarra farcida d'equacions.

Max mira el seu rellotge i decideix que, malgrat el silenci i la calma i la penombra i la solitud i la lluna, malgrat tota aquesta colla d'indicis favorables, per prudència deixarà passar encara una altra estona abans d'embranchar-se en la seva aventura secreta. Abans, però, no pot evitar dirigir-se al magatzem annex al seu despatx. Hi entra i comprova que les constants vitals del ratolí número 7 són normals. Sembla que durant tota la jornada el rosegador viatger ha menjat i ha defecat, si fa no fa, amb la mateixa determinació amb què ho han fet els seus companys de gàbia.

Max Renther mira fugaçment, amb una estranya barreja d'orgull i terror, cap al racó on reposa la màquina del temps. Però de seguida apaga el llum del magatzem, tanca la porta i baixa a la cafeteria del nivell 0 a menjar uns entrepans per sopar mentre

llegeix un parell de diaris del dia. A les 22.45 paga el compte, saluda els cambrers, surt de la cafeteria, camina cap a l'ascensor de l'ala oest, passa per davant de la garita de seguretat, saluda els agents, entra a la cabina de l'ascensor, puja fins al setè nivell i torna pel passadís hexagonal cap al magatzem annex al seu despatx. Pel camí, però, encén els llums d'algunes sales, una mica a l'atzar, i obre les portes d'un parell de magatzems, també a l'atzar, perquè sap que a les 23.00 hi ha un canvi de guàrdia i és habitual que un dels agents de seguretat que a aquella hora substitueixen els del torn de tarda faci una primera ronda pel nivell 7 abans de la mitjanit. Max preveu que quan això passi ell ja estarà totalment capficat en les seves cabòries, i sap, perquè ja ha passat altres vegades, que la remor d'interruptors que baixen i de portes que es tanquen l'advertirà sobre la presència del guarda de seguretat, a qui saludarà alegrement uns instants més tard des de la butaca del seu despatx.

Max Renter enta al seu magatzem privat, obre els llums i s'acosta lentament al racó de la màquina del temps. Hi fixa la mirada. S'hi acosta gairebé a tocar. Apuja l'interruptor general. S'activen els circuits i apareixen uns caràcters a la pantalla del terminal de control. Obre la porta de la càpsula de vòrtexs i torna a apreciar aquella estranya olor metàl·lica que ja va advertir la nit passada. Obre la gàbia dels conillets d'Índies, amb delicadesa extreu de la gàbia el ratolí número 7, i encara més delicadament li xiuxiueja: "Necessito fer més proves abans d'entrar-hi jo". Col·loca el ratolí al damunt del plat i tanca la porta de la càpsula. Tot seguit introdueix les dades al terminal de control: 19 d'octubre de 1970, 03.30 am. Consulta els mapes i tria a l'atzar un punt del desert de Pedirka, al sud-oest d'Austràlia: coordenades 26º S 137º E. Programa un viatge de trenta minuts i prem la tecla d'inici de procés. un llampec fugisser espurneja a l'interior de la càpsula i el ratolí número 7 es desmaterialitza.

El ratolí número 7 apareix al lloc prefixat, en el moment previst. És negra nit, fa fred i hi ha lluna plena. El silenci és absolut. El canvi brusc d'escenari inquieta l'animaló. una por atàvica li fa mirar la lluna plena amb desconfiança. S'aixeca fent tombarelles, puja al damunt d'un roc i rosega una branca morta. Amb un parell de saltirons baixa del roc i comença a desplaçar-se cap al sud, fugint de qui sap què. A poca distància, un petit grup de dingos salvatges dorm sota la lluna plena. La sobtada percepció d'una flaire nova i intensa interromp el somni torturat d'un dels dingos, jove i famolenc, que es desperta, es deixondeix, aixeca les orelles, ensuma amb ànsia, s'incorpora i es posa en marxa. El ratolí continua avançant en línia recta amb una mena d'estúpida convicció. El dingo segueix el rastre olfactiu amb la mateixa convicció. Al cap d'una bona estona, les nervioses corredisses del ratolí pocatraça entren dins el camp visual del dingo famolenc, que per instint arrenca a córrer en direcció al petit cos en moviment. S'inicia la persecució definitiva. Just a la part alta d'un turonet, el dingo salvatge assoleix el ratolí, que prova d'amagar-se en una de les esquerdes que fendeixen la terra seca. El dingo fa un salt, s'hi precipita, i, just en el moment en què les urpes s'enravenen, el ratolí número 7 es desmaterialitza. El dingo cau de morros, rodola per un pendent suau i es posa frenètic.

A les 05.13, uns xiscles violents trencaran el son del vell John Marree, que es despertarà sobresaltat, agafarà l'escopeta, sortirà precipitadament de la cabana, correrà cap al clos, hi arribarà panteixant, trobarà els cadàvers esquinqats de dos conills i tres gallines, toparà de cara amb un dingo salvatge amb el morro tacat de sang, carregarà la seva escopeta, dispararà i fallarà el tret. L'endemà John Marree explicarà l'incident al xèrif d'Oodnadatta, que consignarà a les seves fitxes un nou atac de dingos salvatges a les granges del sud de Pedirka. A les 17.30 del mateix dia, el teletipista de l'oficina del xèrif transmetrà rutinàriament a les tres emissores de ràdio local (Oodnadatta, Coober Pedy i Marla Peak) l'avorrit informe d'activitat diària. A les 18.37, al despatx del director de programes de l'emissora de Coober Pedy, l'encarregat de seleccionar les notícies locals que poden tenir un cert interès general (que no hauria considerat l'estadística de 38 atacs nocturns de dingos salvatges a les granges del sud de Pedirka en els darrers nou mesos com una dada prou significativa) considerarà que 39 atacs nocturns de dingos salvatges a les granges del sud de Pedirka en els darrers nou mesos és un indicador prou alarmant de la proliferació incontrolada d'aquestes bèsties al continent australià, i, com que no hi haurà cap altre fet mínimament noticiable, redactarà i trametrà un breu comunicat que arribarà a la central d'Adelaide a les 19.44, just a temps per ser inclòs en el butlletí de notícies de les 20.00. A les 20.03, a l'interior d'un taxi d'Adelaide estacionat a l'andana de la terminal 2 de l'aeroport, John Cairns no veurà la necessitat de demanar al taxista que apugi un moment el volum de la ràdio mentre busca canvi, perquè decidirà que no li interessa la desmesurada proliferació de dingos salvatges al centre del continent (en canvi, sí que li ho hauria demanat si la notícia radiada en aquell instant hagués estat la que, 56 segons més tard, estrenarà el bloc internacional del butlletí reportant els nous i sospitosos moviments de l'exèrcit xinès a prop de la frontera nord-coreana). John Cairns baixarà del taxi, extraurà el seu equipatge del maleter i caminarà cap al mostrador de la companyia Quantas Airways. Es posarà a fer cua a les 20.04 (i no pas a les 20.05). Facturarà el seu equipatge a les 20.17 (i no pas a les 20.18). No se li assignarà el tercer seient de la fila 15 del seu vol QA-314 AdelaideSingapur-Londres, sinó el segon seient de la fila 14. Com a conseqüència de tot això Anne Sourier, metgessa suïssa de 29 anys, soltera, i Jack Renther, professor universitari britànic de 31 anys, solter, no ocuparan dos seients consecutius al vol de connexió Singapur-Londres. I com a conseqüència de tot plegat Anne Sourier i Jack Renther no tan sols no establiran cap conversa durant les catorze hores de vol, sinó que continuaran essent uns perfectes desconeguts per la resta de les seves vides.

Mentre espera el retorn del ratolí número 7, de sobte la remor de portes que es tanquen avisa Max Renther que el guarda de seguretat s'acosta. Es prepara per interpretar el seu paper habitual: tanca el llum del magatzem, tanca la porta, passa al seu despatx i es disposa a asseure's a la butaca. Aleshores s'adona que no troba enlloc la seva butaca. També s'adona que el mobiliari ha canviat de dalt a baix i que les parets no tenen el mateix color. El cor comença a bategar-li amb força quan comprèn que no es pot haver equivocat d'habitació. Es dirigeix llastimosament cap a la porta i, just abans de perdre la raó, encara té temps de llegir Dr. Davos al petit rètol de

l'entrada. Comença a cridar i es posa a córrer passadís avall en direcció al guarda de seguretat, que segueix tancant llums i portes amb tota normalitat com si no sentís res.